

Jouluinen ilouutinen

Moni miettii yksiksensä,
ajatuksin itseksensä,
miten on luonto kylmänlaista,
aivan harmajan näköistä,
puheissa on outoisuutta,
sanan säiläkin terävä,
teot loukkaa ihmisyyttä,
arvoamme ainokaista.

Missä loistavi valoa,
mistä löytyisi opasta,
vihan tunteen poistajaksi,
sopuisuuttakin näöksi?

Miettii tuossa Harmaaparta,
vähän vanhahkon oloinen,
elämänsä tarkastellen,
päiviä elon eletyn,
löytyisikö viisautta,
ymmärrystä ympäriltä,
vastinetta käytökselle,
väen itsekkään tilasta.

Muistui hälle kirjasesta,
Kalevalan kansiota,
miespä itsekkään oloinen,
Joukahainenpa nimeltä,
kehui hänkin tietämiset,
aattehet omaperäiset,
moitteet antoi itsekkäästi,
tuomionsa vanhukselle.

Miespä vanha Väinämöinen,
vakaa vanha harmahtava,
näytti merkit Joukahalle,
kokemuksen kerryttämät,
tiesi tarpeet pohjimmaiseta,
arvot aivan toisenlaiset,
nepä antoi kestävyyttä,
ymmärrystä yltäkyllin,
Joukahaisen saatannaksi,
paikkahan tosi pahahan.

Tuosta Ukko oivaltihe,
tajusi ihan äkisti:
hyvyys voittaa itsekkyyden,
viisaus puheen väkevän,
kun on malttia mukana,
sopuisuutta suun puheessa,
mihin joulu johdattavi,
julistain ilouutista:

Joulu loistaa valkeutta,
kirkasta valon sädettä,
kuten pieni lapsosenkin,
sanomallaan rakkautta,
armon piirtäin silmihimme,
koskettaen tunteitamme.

Tässä meille joulun lahja
pyytämättä annettuna,
sopuisuutta rauhan mieltä,
armoakin ansiotta.

Hyvää joulua Sinulle
täällä kanssakulkijalle,
heijastathan ystävyyttä,
rakkaudenkin sädettä,
kuni lapsi juhlistuna,
joulujuhlan keskiössä.